Lendvay Gábor

SZÉLMALOMHARC

PÁRATLAN OLDAL - LX. évfolyam, 40. szám, 2016. október 7.

A pökhendi lovag előreszegezte aprócska, felszálkásodott lándzsáját, és nekirontott a fölé tornyosuló szélmalomnak. A komótosan forgó lapát elkapta, felröpítette a felhők közé, és ő gyönyörűségtől remegő hangon suttogta: – Szárnyalok! Hajrá magyarok! – Aztán lehuppant a kopár ugarra, keze, lába, fegyvere összetört. Maradék erejét összeszedve felült, majd felnézett a fölé görbülő, borongós európai égre, és elüvöltötte magát: – Győztem! Győztünk. – Mosolyogni próbált, de csak kínvigyor ült ki öregedő arcára.

Szolgái megszeppent ábrázattal körbeállták, egymásra, majd a földre meredtek, és összeszorított foggal próbáltak ők is mosolyogni. Rosszabbul is járhattak volna, mert egyre aggasztóbb állapotban ugyan, de még lélegzik öntörvényű, eszelős földesuruk.